

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

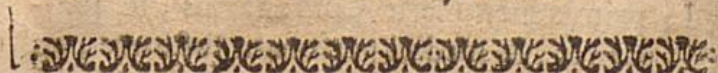
Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Ordo Ministrandi Sacramentum Pœnitentiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

ORDO

MINISTRANDI

SACRAMENTUM

POENITENTIAE.

Sacerdos ad audiendam Confessionem vocatus promptum, facilemque se præbeat: ac priusquam ad audiendum accedat, si tempus suppetat, ad hoc Ministerium rectè, sanctèque obeundum, Divinum auxilium piis precibus implorabit.

In Ecclesia, non autem in privatis ædibus Confessiones audiat, nisi ex causa rationabili, quæ cum inciderit, studeat tamen id decenti, ac patenti loco præstare.

Habeat in Ecclesia sedem Confessionalem, in qua sacras Confessiones excipiat: quæ sedes patenti, conspicuo, & apto Ecclesiæ loco posita, crate perforata inter Pœnitentem, & Sacerdotem sit instructa.

Superpelliceo, & stola violacei coloris utatur, prout tempus, vel locorum feret consuetudo.

Pœnitens, si opus fuerit, admoneatur, ut qua decet humilitate mentis, & habitus accedat, & flexis genibus signo Crucis se muniat.

Mox Confessarius inquiret de illius statu (nisi aliter notus fuerit) & quàm pridem sit confessus, & an impostam Pœnitentiam adimpleverit, num ritè, atque integrè aliàs confessus fuerit, num conscientiam suam, ut

debet, prius diligenter discusserit.

Quod si pœnitens aliqua censura, vel casu reservato sit ligatus, à quo ipse non possit absolvi, non absolvat, nisi prius obtenta facultate à Superiore.

Si verò Confessarius, pro personarum qualitate, cognoverit pœnitentem ignorare Christianæ Fidei rudimenta; si tempus suppetat, eum breviter instruat de articulis Fidei, & alijs ad salutem cognitu necessarijs, & ignorantiam ejus corripiat, illumque admoneat, ut ea postmodum diligentius addiscat.

Tum pœnitens Confessionem generalem latinâ, vel vulgari lingua dicat, scilicet, *Confiteor, &c.* vel saltem utatur his verbis, *Confiteor Deo Omnipotenti, & tibi Pater. Peccata sua* exinde confiteatur, adjuvante, quotiescumque opus fuerit, Sacerdote; qui confitentem non reprehendet, nisi finita, ut dicitur, Confessione: neque interpellabit, nisi opus fuerit aliquid melius intelligere: proinde fiduciam ei præbeat, & humaniter suggerat, ut omnia peccata sua ritè, & integrè confiteatur, remota stulta illa quorundam verècundia, qua præpediri, suadente diabolo, peccata confiteri non audent.

Si pœnitens numerum, & species, & circumstantias peccatorum explicatu necessarias, non expresserit, eum Sacerdos prudenter interroget.

Sed caveat, ne curiosis, aut inutilibus interrogationibus quemquam detineat, præsertim juniores utriusque sexus, vel illos de eo quod ignorant, imprudenter interroget, ne scandalum patiantur, indeque peccare discant.

Demùm, audita Confessione, perpendens peccatorum, quæ ille admisit, magnitudinem, ac multitudinem, pro eorum gravitate, ac

pœnitentis conditione, opportunas correptiones, ac monitiones, prout opus esse viderit, paterna charitate adhibebit, & ad dolorem, & contritionem efficacibus verbis adducere conabitur, atque ad vitam emendam, ac meliùs instituendam inducet, remediaque peccatorum tradet.

Postremò salutarem, & convenientem satisfactionem, quantum Spiritus, & prudentia suggererit, injungat, habita ratione status, conditionis, sexus, & ætatis, & item dispositionis pœnitentium. Videatque ne pro peccatis gravibus levissimas Pœnitentias imponat, ne si fortè peccatis conniveat, alienorum peccatorum particeps efficiatur. Id verò ante oculos habeat, ut satisfactio non sit tantùm ad novæ vitæ remedium, & infirmitatis medicamentum, sed etiam ad præteritorum peccatorum castigationem.

Quare curet quantum fieri potest, ut contrarias peccatis pœnitentias injungat; veluti avaris elemosynas, libidinosi jejunia, vel alias carnis afflictiones, superbis humilitatis Officia, desidiosus devotionis studia. Rariùs autem, vel seriùs confitentibus, vel in peccata facilè recidentibus, utilissimum fuerit consu-
lere, ut sæpè, puta semel in mense, vel certis diebus solemnibus confiteantur, & si expediat, communicent.

Pœnitentias pecuniarias sibi ipsis Confessarii non applicent: neque à pœnitentibus quicquam tanquam Ministerii sui præmium petant, vel accipiant.

Pro peccatis occultis, quantumvis gravibus manifestam Pœnitentiam non imponant.

Videat autem diligenter Sacerdos, quando, & quibus conferenda, vel neganda, vel differenda sit absolutio: ne absolvat eos, qui talis
Beneficiū

Sacramentum Pœnitentiæ. 289

Beneficii sunt incapaces, quales sunt, qui nullam dant signa doloris; qui odia, & inimicitias deponere, aut aliena, si possunt, restituere, aut proximam peccandi occasionem deserere, aut alio modo peccata derelinquere, & vitam in meliùs emendare nolunt: aut qui publicum scandalum dederunt, nisi publicè satisfaciant, & scandalum tollant: neque etiam eos absolvat, quorum peccata sunt Superioribus reservata.

Si verò quis confiteatur in periculo mortis constitutus, absolvendus est ab omnibus peccatis, & censuris quantumvis reservatis: (cessat enim tunc omnis reservatio) sed priùs, si potest, cui debet satisfaciat; ac si periculum evaserit, & aliqua ratione superiori, à quo aliàs esset absolvendus, se sistere teneatur, cum primùm poterit, coram eo se sistat, quidquid debet præstiturus.

Quòd si inter confitendum, vel etiam antequam incipiat confiteri, vox, & loquela ægrum deficiat, nutibus, & signis conetur, quoad ejus fieri poterit, peccata pœnitentis cognoscere, quibus utcumque vel in genere, vel in specie cognitis, vel etiam si confitendū desiderium, sive per se, sive per alios ostenderit, absolvendus est.

Meminerit porrò Sacerdòs, ægris non esse injungendam gravem, aut laboriosam Pœnitentiam: sed indicendam tantum illam, quam si convaluerint, opportuno tempore peragant. Interim juxta gravitatem morbi aliqua oratione, aut levi satisfactione interposita, & acceptata, absolvantur, prout opus fuerit.

